

عنوان مقاله:

شناخت محدودیت های پیشرفت فیزیکی کلانشهرها (منطبق با ضوابط زیست محیطی)

محل انتشار:

ششمین کنگره ملی آنالیز داده ها در علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مهناز یکماز - ۱- کارشناس کنترل ترافیک حوزه معاونت شهرسازی و معماری شهرداری شیراز و کارشناس مهندسی عمران، شیراز، ایران

آرش شفقت - ۲- کارشناس شهرسازی معاونت شهرسازی و معماری شهرداری شیراز و کارشناس مهندسی معماری، شیراز، ایران

حجت عالی منش - ۳- کارشناس ناظر بر پروژه ها، معاونت شهرسازی و معماری شهرداری شیراز و کارشناس مهندسی معماری، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

محیط طبیعی معمولا با توسعه شهرها و سکونتگاه های بشر، سازگار نیست. در این گذر محیط زیست بزرگترین قربانی به شمار می رود چرا که این شهرنشینی شتابان محقق نمی شود مگر با تخریب محیط زیست چون بی برنامه و با بی قوارگی تمام شهرها گسترش می یابند؛ از این رو این تحقیق به توسعه فیزیکی شهر شیراز مطابق با ملاحظات و ضوابط و مقررات زیست محیطی می پردازد. بسیاری از تهدیدات زیست محیطی، تخریب منابع و آلوده سازی محیط پیامد رفتار انسانی است. تنها تغییر در رفتار انسانی می تواند این مشکلات زیست محیطی را کاهش دهد. افزایش جمعیت و توسعه شهرنشینی، فشار فزاینده ای را بر زمین وارد نموده و تخریب زمین های پیرامون شهرها را موجب شده و از چالش های اساسی در برنامه ریزی شهری در دهه های اخیر در شیراز بوده است. نتایج تحلیل تصاویر ماهواره ای برای سال های ۱۳۷۰ تا ۱۴۰۰ در شیراز نشانگر تغییرات فزاینده کاربری های کشاورزی و فضاهای سبز به کاربری اراضی ساخته شده می باشد که در دوره ۳۰ ساله باعث تخریب بیش از ۵۰۸ هکتار از فضای سبز و بیش از ۳۳۷۳ هکتار زمین زراعی شده است. نتایج حاصل در این دوره نشانگر آنست که ۵۹ درصد رشد فیزیکی شهر مربوط به افزایش جمعیت شهر و ۴۱ درصد آن مربوط به رشد افقی و اسپرال شهر شیراز بوده است. با ادامه این روند توسعه آتی شهر شیراز با مشکلات فزاینده زیست محیطی و اکولوژیکی مواجه خواهد شد، فضاهای سبز شهری و اراضی کشاورزی بیشتری در پیرامون شهر شیراز تا سال ۱۴۱۰ به زیر ساخت و ساز خواهد رفت و مشکلات موجود شهری دو چندان می گردد. همچنین بعد از ۱۴۱۰ برای توسعه شهری جدید نیاز به افزایش محدوده شهری و در نتیجه تخریب محیط زیست اطراف شهر و زمین های کشاورزی اتفاق خواهد افتاد. این مطالعه نشان می دهد که توسعه شهری در شیراز نسبتا سریع است و نتیجه آن کاهش شدید منابع طبیعی و محیط زیست است. مساحت شهر شیراز به میزان ۷۴۱۲ هکتار در طی ۱۹ سال، از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۹ گسترش یافت. نکته اصلی در گسترش شهرنشینی، تامین زمین مورد نیاز برای احداث ساختمان های مسکونی و ملحقات شهری نیست، بلکه زمین مورد نیاز برای برآورده کردن نیازهای غذایی، پوشاک، کاغذ، آب، چوب، مصالح ساختمانی و سایر نیازهای جمعیت آن است. جلوگیری از گسترش سطح اراضی مسکونی در پاسخ به افزایش جمعیت و رشد اقتصاد فرآیندی غیر قابل اجتناب به نظر می رسد. اما با ارائه راهکارهای مدیریتی مناسب و نیز مکان یابی نقاط جدید جهت گسترش شهرها می توان میزان تغییر غیراصولی کاربری اراضی کشاورزی به اراضی مسکونی را به حداقل کاهش داد.

کلمات کلیدی:

کلمات کلیدی: شناخت محدودیت ها، پیشرفت فیزیکی، کلانشهرها، ضوابط محیط زیستی، شهرداری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1746379>

